

TOMÁŠ PETREČEK

/ TĚŘEZA KRUMPHOLZOVÁ:

LIMITŮM VSTŘÍC

 C PRESS

Tomáš Petreček

Limitům vstříc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Petreček, Tereza Krumpholzová
Tomáš Petreček: Limitům vstříc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TOMÁŠ PETREČEK:
LIMITŮM VSTŘÍC

TOMÁŠ PETREČEK / TEREZA KRUMPHOLZOVÁ

OBSAH

PŘEDMLUVA	6
KAPITOLA I.	8
PRVNÍ PROBDĚLÁ NOC	
KAPITOLA II.	20
PRVNÍ ZÁVOD	
KAPITOLA III.	30
CESTA K HASIČŮM	
KAPITOLA IV.	40
ZAČÁTKY S AR	
KAPITOLA V.	56
HOROLEZEC ZAČÁTEČNÍK	
KAPITOLA VI. / I. ČÁST	68
DOUBLE GASHERBRUM (2013)	
KAPITOLA VI. / II. ČÁST	86
PŘIŠLI JSME O ZDEŇKA	
KAPITOLA VII.	100
ŽENY V AR I V ŽIVOTĚ	
KAPITOLA VIII.	112
HALUCINACE	
KAPITOLA IX.	122
UVĚZNĚNÍ VE STĚNĚ (2015)	
KAPITOLA X.	136
ZAČÁTKY V ČÍNĚ (2014)	
KAPITOLA XI.	148
NANGA PARBAT (2018)	
KAPITOLA XII.	164
NEJLEPŠÍ UMÍSTĚNÍ V HISTORII AR (2018)	
KAPITOLA XIII.	176
K2 – TAK TROCHU JINÁ EXPEDICE (2019)	
KAPITOLA XIV.	188
Q-HOREČKA A DALŠÍ NEMOCI	
KAPITOLA XV.	196
CO JÍM A PIJU	

PŘEDMLUVA

Hory jsou místem, kam oba chodíme energii vydávat, ale zároveň čerpat. A taky nás zhruba před deseti lety spojily: Tereza – coby začínající redaktorka České televize – jela zpovídat Tomáše, horolezce, který se chystal na svou druhou expedici na osmitisícovku, konkrétně na Gasherbrum I. Tehdy jsem si jeho mobilní číslo uložila jako „Horolezci“ a dodnes jsem to nezměnila. Stali se z nás přátelé, chodili jsme společně běhat, procházet se do hor a postupem času jsme se stali kromě parťáků pro sport i těmi životními. Vydrželi jsme to pět let, po nichž se naše cesty rozdělily – vedle Tomáše nezbyl prostor plnit si své vlastní sny. Ale neodloučili jsme se tak úplně, vlastně jsme si zůstali, zážitky, situace, do nichž jsme se společně dostali a které jsme prožili (mnohé byly na hranici života a smrti), vytvořily silné pouto a důvěru.

Po celou dobu, kdy se známe, dostáváme podobné dotazy – od kamarádů, známých i úplně cizích lidí. Ptají se, jak Tomáš může vydržet tolik dní v závodě nespát; nevěří, že je možné urazit 800 kilometrů za necelý týden na kole, pěšky a na kajaku a měsíc nato vyrazit na expedici na osmitisícovku. „Co všechno musí obětovat a má čas i na ‚normální život?‘“ Mnozí se vedle Tomáše cítí méněcenně, padají únavou po běžném pracovním dni a večer u televize a on toho zvládá tolik a stále se usmívá. Jak je to možné?

Někde tady vznikla myšlenka, že by stálo za to všechno sepsat – shromáždit nejen zážitky ze závodů a lezení, ale nahlédnout i hlouběji do Tomášovy hlavy i duše. Je tam spousta myšlenek, zkušeností a tipů, které rozhodně stálo za to dostat ven. My věříme, že osvětlí, proč to ten kluk vlastně dělá... ale taky je budete moct uplatnit při překonávání vlastních životních limitů. Ať už se snažíte ráno dříve vstávat nebo se chcete méně hádat s partnerem či se nestresovat z toho, že vám na dovolené nevyšlo počasí.

Přiznáváme, že sepsat knihu bylo mnohem náročnější, než jsme si mysleli – u psaní i povídání jsme se zapotili, byl to pro nás takový

téměř roční „adventure race“. Ne že by tempo bylo závodní, ale dostat z Tomáše odpovědi, obzvlášť na osobní otázky, bylo novou a náročnou výzvou i pro něj. Za některými odpověďmi stojí desítky minut polemizování a doptávání se.

Poprvé za deset let, co se známe, jsme se pořádně pohádali právě u psaní této knihy. Ale nebojte, nakonec jsme se usmířili – ostatně důkazem jsou i následující stránky.

Před vlastními, často jen zdánlivými limity nemá smysl uhýbat, vybírat si vyšlapané pěšinky. Je fajn mít vlastní cestu a nebát se na ni vstoupit. Pojdme společně „limitům vstříc.“

Děkujeme všem, kdo s námi ten poslední rok vydrželi a pomáhali nám,
Tereza a Tomáš

KAPITOLA

1.

PRVNÍ PROBDĚLÁ NOC

Je noc. Venku je snad minus dvacet. Mrznou mi ruce i nohy, zavírají se mi oči, občas na chvíli usnu. Což je problém už jen kvůli tomu, že jedu na kole. Můj první mikrospánek v sedle. Zase se probudím a šlapu dál. Vím, že nesmím ztratit z dohledu zbytek týmu. Jenže jsem čím dál pomalejší, světla jejich čelovek se vzdalují, až zmizí úplně. Najednou sám sebe přistihnu, že jsem se zastavil. Stojím s čelem opřeným o mapník, asi jsem usnul na delší čas. Procitám, nevím, co se děje ani kde jsem. Trvá mi, než můj mozek v té chladné noci přijde aspoň na to, že zrovna závodím někde v polských horách a je rok 2012. A že jsem sám. Chybí mi tři parťáci. Rád bych za nimi jel, ale nevím kam. Pořád stojím, je mi čím dál větší zima. Snažím se přemýšlet, použít mozek nebo mapu. Nejde to. Ten stav bezradnosti, kdy nefunguje vůbec nic a jen mě svírá zima, je šílený. Jezdím tam a zpět. Přejde mi

to nekonečné, neřešitelné. Najednou je zahlédnu – tři světýlka v dálce. To jsou oni! Nepopsatelná úleva a okamžitý pocit, že jsem v bezpečí. Mám pocit, že jsem byl mimo celé hodiny. Ale ve skutečnosti to byly jen minuty a zbytek týmu si ani nestihl všimnout, že jsem zmizel. Tohle už nechci nikdy zažít – ten divný pocit, když hlava chce spát, ale vy potřebujete, aby přemýšlela a ještě k tomu dávala tělu pokyny k pohybu.

Poprvé jsem takhle plánovaně probděl noc, když mi bylo asi patnáct. Chodil jsem od třetí třídy do skautu. Viděl jsem přihlášku v podnikovém časopisu, který měla máma na stole. Oddíl se jmenoval Mikan – což znamená „indiánský stopař“. Nadchlo mě to, moc jsem si přál, aby mě přijali. Rodiče mi domluvili schůzku. Když jsem na ni šel, klepala se mi kolena, byl jsem strašně nervózní. A taky jsem se dost styděl. Nic podobného jsem do té doby nezažil – navíc nic, o co mi tolik šlo. Přijali mě poměrně rychle, po krátkém rozhovoru. Jupí! Stal

jsem se členem, nováčkem chlapeckého oddílu. A začal plnit spoustu zkoušek: napřed nováčkovskou, pak i bobříky – hladu nebo mlčení. Zvládal jsem je, bavily mě. Jedna z nejtěžších zkoušek přišla, když mi bylo právě asi těch patnáct a odjeli jsme na tábor. Tři orlí péra – úkoly jsem plnil postupně. Pro zvládnutí prvního musíte čtyřiašedesát hodin mlčet – vlastně nesmíte vydávat vůbec žádné hlasité zvuky, tedy ani kýchat nebo kašlat. V druhém úkolu nesmíte celý den nic pozřít. Povolena je pouze čistá voda. No a v té třetí části nesmíte zamhouřit oko a na noc musíte opustit tábor. Na to, čeho se ostatní spíše báli, jsem se já těšil. To mlčení pro mě bylo nejtěžší – přeci jenom jsem byl celý den mezi lidmi, v táboře, a nemohl jsem na nic reagovat. To chtělo největší sebezapření. Hlad jsem samozřejmě taky měl, ale to se dalo vydržet. No a spánek? Ten mi zase tak nechyběl. Vlastně jsem se v tom, co jiní považovali za extrém, cítil dobře. Moc dobře.

O tři roky později jsem splnil další skautskou zkoušku – Velkého Mikana. Nachodil jsem padesát kilometrů, aniž by mě někdo spatřil,

a přespal jsem sám v lese, zabalený do celty. Musel jsem splnit ještě nějaké úkoly, jako třeba donést hlínu z konkrétního místa na mapě nebo si poznačit nápis z hradu, který jsem musel najít podle souřadnic.

Měl jsem u sebe obálku, kterou jsem mohl otevřít, jen kdybych se octl v nouzi, kdyby mi došla síla i motivace. Zůstala zavřená. Až později jsem se svého vedoucího zeptal, co v ní bylo. Odpověděl, že papír s nápisem „Odted' budeš všechno dělat jen jednou rukou“.

Překonávání sebe sama jsem si užíval. Když jsem zvládl nějakou zkoušku, úkol, zavalil mě silný pocit spokojenosti, řekl bych až euforie. Těžko se ten stav vyjadřuje slovy, přitom věřím, že ho zná každý. A já ho chtěl zažívat znovu a znovu.

A tak jsem začal hledat další výzvy.

Nepocházíš tedy z takové té ultra sportovní rodiny, kdy tě naučili lyžovat dřív než chodit?

Táta i máma sportovali a sportují dodnes, ale jen rekreačně. Nikdy to nepřeháněli. Když jsme byli se ségrou malí, hodně jsme s našima jezdili do hor – na túry, v zimě lyžovat. Rozhodně bych řekl, že nás vedli ke kladnému vztahu k přírodě. Ale do sportu, ve smyslu závodění, nás nikdy nehnali. Když jsme s něčím přišli sami, podpořili nás, ale nebyli takoví ti rodiče, co hlásí děti do deseti sportovních kroužků a očekávají velké úspěchy. Měli jsme to volnější, žádné povinné tréninky.

Kdy jsi začal cítit, že je pro tebe sport něco víc než jen způsob trávení volného času?

Můj první „větší“ sport byl orientační běh. Nepamatuji si, kolik mi přesně bylo – chodil jsem na základku, na první stupeň. Náš soused tehdy vedl oddíl orientačních běžců v Opavě a jednou se mě zeptal, zda bych nechtěl zajít na trénink. Tak jsem si řekl, proč ne. Dali mi mapu, ve které bylo plno znaků, jimž jsem nerozuměl. Koukal jsem do ní, točil s ní dokola jako s volantem a nechápal, kam že to mám běžet. Měl jsem ale chuť se zlepšovat, a navíc jsem si rozuměl s lidmi v týmu – takže jsem nakonec u orientáku vydržel asi tři roky. V mapování jsem se postupně zlepšil, ale nestačilo to k výraznějším úspěchům. V závodě jsem rychle vystartoval, v běhu jsem vynikal, ale pak jsem se „zamotal“ v mapě

a náskok byl fuč. Ségra tehdy dělala letní biatlon, tak jsem se přidal. Nemusel jsem běhat podle mapy, ale podle fáborků. Tady jsem cítil, že mám šanci na úspěch. Konečně něco, kde hraje větší roli fyzický výkon než hlava. To mi tehdy vyhovovalo – na zhruba další tři roky. Odnesl jsem si i pár diplomů a medailí. A pak přišel skaut.

Tam jsi vydržel déle než tři roky?

Ano. Pro mě to bylo úplně něco jiného. Skaut mě bavil mnohem víc než všechny sporty, kterým jsem se do té doby věnoval. Celodenní výlet v přírodě jsem najednou vnímal jako mnohem podstatnější akci než jet na závod, třeba v biatlonu, který trvá hodinu, a pak se zase trmácet se vši výbavou domů. Navíc součástí skautských výprav byly i různé soutěže, měl jsem tedy i možnost poměřovat síly s ostatními. V té době jsem četl, doslova hltal, *Rychlé šípy* – táta mi dal komiksy, které jako kluk sbíral. A já byl najednou jako jeden z nich. Prožíval jsem něco, o čem jsem do té doby pouze četl a tajně snil. Byl jsem taky ten kluk, který má partu a zažívá s ní dobrodružství. Nic mi najednou nechybělo. Ve skautu jsem zůstal asi do svých dvaceti.

Zůstalo ti to dodnes? Cítíš se a chováš jako pravý skaut – se všemi zásadami s tím spojenými?

Řekl bych, že v mnohých situacích a postojích ano. Bylo to období, které mě ovlivnilo asi nejvíce v životě – v tom, kam budu směřovat, jaký ze mě bude a je člověk. Svě vedoucí jsem velmi obdivoval. Byť v té době byli třeba jen o tři roky starší. Byli pro mě něco víc. Uznával jsem a uznávám autority, co vedoucí dělali, řekli, pro mě mělo velkou váhu. Nekouřili, nepili, chovali se slušně k ostatním. Učili nás mluvit pravdu a nebát se toho. Být čestný. To všechno jsem od nich okoukal, naučil se, že tohle je normální, správné. A myslím, tedy doufám, že podle těchto zásad žiju dodnes.

Takže ses nikdy nenapil alkoholu, nikdy jsi nekouřil?

Ne.

Tomu asi málokdo uvěří...

Nikdy jsem si nedal skleničku vína, malé pivo. Je pravda, že většinu lidí to udivuje. Ptají se proč, když pít mohu, játra mám zdravá. Ale já

tu potřebu nemám a nikdy jsem neměl. Nemyslím, že by mi to něco přineslo. Občas má někdo potřebu mě přemlouvat, ať si dám panáka – přeci jenom pít přijde lidem normálnější než nepít, hledají za tím různé důvody. Mé nejbližší okolí už to neřeší. Navíc si z toho kamarádi udělali výhodu – po večírcích je vozím domů.

Souhlasím s tebou, že nepít alkohol je normální, přesto, když to vezmeme obecně, jak můžeš takhle odsoudit něco, co jsi nikdy nezkusil?

Sice jsem nikdy nepil, ale to přece neznamená, že mám s alkoholem nulovou zkušenost, viděl jsem spoustu opilých lidí, kamarádů, co po pár panáčích udělali ostudu, nepoznával jsem je a ráno se museli omlouvat a ani pořádně nevěděli za co. Takové situace mi alkohol dost hnusí, i když bys mi teď možná chtěla namítnout, že po skleničce vína se zrovna nemusím chovat jako smyslů zbavený. Ale já mám prostě rád vědomý prožitek, nechci si ho ničím mlžit.

Dokážeš se bavit v kolektivu, kde ostatní alkohol pijí?

Myslím, že dokážu – do určité míry. Když už je vypitých lahví hodně, občas přestávám trochu rozumět některým vtipům nebo se nestihám zapojovat, ale i tak se bavím. Nevyhýbám se akcím, kde se pije. Rozhodně nejsem moralista, který ostatním kazí večer vyprávěním o škodlivosti alkoholu a přemlouváním, ať se dají na mou stranu. Jen si zkrátka raději objednám kofolu nebo džus.

A co to lhaní, říkáš pořád pravdu?

Lhal bych teď, kdybych tvrdil, že jsem vždycky říkal jen pravdu. Jako dítě jsem občas zalhal určitě – byl jsem hrdina, nechtělo se mi přiznávat vinu, něco vysvětlovat. Když jsem udělal průšvih, bylo lepší si něco vymyslet a byl klid. Dnes samozřejmě vím, že tak jednoduché to není. Už umím přiznat vinu a snáz se omlouvám. Důvod lhát prostě s časem, s věkem, zmizel.

Máš aspoň jinou neřest?

Sladkosti. Jsem schopný sníst jich opravdu hodně – třeba celý medový dort najednou. A jsem schopný večer sednout do auta a jet si ho sehnat.

*Nebo bonboniéru, sklenici nutelly. Bojuji s tím, protože pro mě coby pro sportovce to není zrovna ideální strava, ale zatím vždy po nějakém čase zase prohraju a přecpu se čokoládou nebo něčím podobně „zdravým“.
Prostě ach jo...*

V čem kromě sportovních aktivit jsi ve škole vynikal?

A jak ses učil?

*V učení jsem byl průměrný, dvojky, trojky, šla mi chemie – pokusy, vzorečky, to mě bavilo – a samozřejmě i tělocvik. Nejméně se mi dařilo v češtině a angličtině, v němčině, zřejmě nemám nadání na jazyky.
A jaký jsem byl žák? Řekl bych, že dost upovídaný, neustále jsem měl potřebu na něco reagovat, komentovat, byl jsem aktivní.*

Pamatuješ si, čím jsi chtěl být jako malý kluk?

Chtěl jsem být hajný! Představoval jsem si, že jsem celý den v lese, žiju na samotě, v dřevěném srubu. A pozoruju zvířata.

Proč to nevyšlo?

Uvažoval jsem o tom opravdu dlouho. Ale po střední škole jsem šel na vojnu. A pak přišla možnost pracovat u hasičů a já ji využil.

Jak na vojnu vzpomínáš? Dala ti něco?

Sloužil jsem rok ve Zbirohu, v průzkumné jednotce. Bylo to docela daleko od domova, od rodiny a přátel. Zpočátku to pro mě byl docela šok.

Tehdy to byla obrovská změna – najednou jsem si nemohl dělat, co chci a kdy chci. Nemohl jsem trávit tolik času v přírodě, se svým skautským oddílem. Zkrátka se mi na rok změnil život a v tu chvíli mi vojna přišla úplně zbytečná. Nechápal jsem, proč musím být někde a dělat něco, co nechci. Ale když se na to období podívám zpětně, těch dvanáct měsíců mi přeci jen něco dalo. Naučil jsem se být samostatnější, pochopil jsem, že to není naposled, kdy dělám něco, co nechci, a že to takhle v životě občas je. Viděl jsem tam hodně kluků, které to semlelo, po dvou dnech byli zralí na psychologa. Já to naštěstí nějak vydržel a nakonec si i zvykl. Tedy ne na všechno – nikdy jsem nepochopil, proč po nás pořád řvou. A proč má někdo potřebu se nad jiné takhle povyšovat.

Přizpůsobuješ se snadno nepříjemným situacím odjakživa?

Dnes už si troufám říct, že ano. Beru většinou věci tak, jak přicházejí, nesnažím se je změnit, přemýšlet o tom, co by kdyby. První krok je smířit se s tím, že je něco dané, že to změnit ani nemohu, jen to zvládnout, překonat. A vím, že s většinou situací, které jsem kdy řešil a přišly mi nepřekonatelné, jsem se nakonec vypořádal. Aspoň zatím.

To chceme všichni. Ale jak se ti to daří, máš jednoduchou radu?

Snažím se čerpat z toho, co jsem prožil – hlavně z kritických situací, kdy mi šlo třeba v horách o život. Jsou to chvíle, kdy musím reagovat rychle, vymyslet okamžité řešení, abych se zachránil nebo aspoň zvýšil svou šanci přežít. Není prostor příliš věci analyzovat, dumat nad nimi. A to jsem si tak nějak přenesl i do běžného života, všedních dní a starostí. Naučil jsem se také věci nevzdávat, nerežignovat. V závodě nebo v horách je mi kolikrát tak blbě, že se mi nechce dál – ale nakonec se kousnu a ten stav pokaždé přejde. Věřím, že takhle podobně to funguje se vším v životě.

KAPITOLA

II.

